

Sygn. akt II PK 66/09

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko Radio O. S.A.

o wynagrodzenie i odprawę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2009 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych [..]

z dnia 6 listopada 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 6 listopada 2008 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 czerwca 2008 r. oddalającego powództwo M. W. o zasądzenie od pozwanego Radia kwoty 23.087,54 zł tytułem odprawy pieniężnej i nagrody z zysku za rok 2006.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku w części dotyczącej odprawy pieniężnej i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego w postaci art.

233 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 13.485,50 zł z ustawowymi odsetkami od 1 stycznia 2007 r., a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, albowiem „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu wykładni przepisu art. 10 ust. 1 ustawy, która ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powoda znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące w niej istotne zagadnienie prawne. Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, że skarżący wykazał potrzebę zaangażowania Sądu Najwyższego w tej sprawie.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zawierać wykazanie, przy pomocy juretrycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Tymczasem uzasadnienie wniosku w niniejszej sprawie nie zawiera nawet skrótowo zarysowanej argumentacji prawnej, na bazie której zostało sformułowane

przytoczone w niej stwierdzenie, nazwane zagadnieniem prawnym. Trzeba zaś podkreślić, że rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi jurydycznej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sformułowanie przez skarżącego pewnego twierdzenia, bez przedstawienia jurydycznej argumentacji służącej wykazaniu, że zasługuje ono na miano zagadnienia prawnego, które rzeczywiście występuje i wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, nie może być uznane za dowiedzenie istnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p. Jeżeli zaś chodzi o samo sformułowanie zagadnienia prawnego, podnieść należy dodatkowo, że zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Z powyższego wynika, że skarżący, wskazując że zagadnienie prawne polega na „ustaleniu wykładni przepisu art. 10 ust. 1 ustawy, która ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw”, nie przedstawił w istocie zagadnienia prawnego, które miałyby świadczyć o potrzebie rozpoznania jego skargi.

Z uwagi na to, że skarżący, wskazując na występowanie zagadnienia prawnego, zasygnalizował potrzebę dokonania wykładni przytoczonego tam przepisu, podnieść trzeba dodatkowo, że powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn Sądu Najwyższego z 2002 r., nr 7, s. 10). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga zatem - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02 (niepublikowane) - wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie w sprawie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie czyni zadość takim wymaganiom, bowiem wskazuje jedynie na konieczność „ustalenia wykładni art. 10 ust. 1 ustawy”. Skarżący nie powołuje się zatem na żadne trudności związane z interpretacją przepisu, ani też na rozbieżności istniejące w orzecznictwie sądów. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera także nawet skrótowo zarysowanej argumentacji prawnej dla poparcia stanowiska o potrzebie dokonania wykładni przytoczonego przepisu. Podkreślić zaś należy, że rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi jurydycznej argumentacji mającej wykazać istnienie jednej z przesłanek „przedsądu”. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazanie przez skarżącego na potrzebę wykładni art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, bez przedstawienia jurydycznej argumentacji służącej wykazaniu, że

rzeczywiście jego interpretacja nasuwa poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie może być zatem uznane za dowiedzenie istnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.